

Κριτική άνασκόπησις ἐκκλησιαστικῶν γεγονότων

Κατὰ τὴν ταπεινὴν μᾶς γνώμη, ἡ σωστὴ καὶ ἐπισημειωμένη ἀντίληψη ἀναφορικὰ μὲ τὸ ἐπόμενο ἔτος σχετίζεται μὲ τὴν ὡς τοῦ δυνάτον πληρέστερη γνώσιν καὶ μελέτη τῶν γεγονότων ποὺ διαδραματίσθηκαν κατὰ τὴν περασμένη χρονίᾳ. Μία χρονιά-όροσμος, τόσο γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν Χώρα μας, ὡς καὶ γιὰ τὴν διεθνή κοινότητα καὶ τὴς ἄλλες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίας. Ἡ παγκοσμιοποίηση βρίσκεται στὸ στάδιο τῆς ἀδοκλήρωσης μὲ ἀποτέλεσμα τὴς ἄμεσης ἐπιπτώσεως τόσο στὸν ἐκκλησιαστικὸν χῶρον ὡς καὶ στὴν καθημερινότητά μας. Παγκοσμιοποίηση ἢ ὅποια ἀποσκοπεῖ στὴν κατάρνηση καὶ στὴν πολυπολιτισμικὴν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν τῶν λαῶν, ἐνὼ βα-

σικὸ μέσον γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ εἶναι καὶ ἡ θεσμοθέτηση νόμων. Ἄς θυμηθούμε, λοιπὸν, τὰ σπουδαιότερα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐπαίξαν καταλυτικὸν ρόλο στὴς ἐξελίξεις στὴν χρονίᾳ ποὺ μᾶς πέρασε.

• **Ἡ ἐπινομαζομένη "Μεγάλη καὶ Ἁγία Σύνοδος" τῆς Κρήτης**
Ἡ σύνοδος τῆς Κρήτης ἦταν αὐτὴ ποὺ διαδραμάτισε σημαντικότερο ρόλο στὴς ἐκκλησιαστικὴς ἐξελίξεις τῆς χρονιάς ποὺ ἐφυγε καὶ ἀπέτελεσε ση-

μεῖο ἀναφορὰς τῶν περισσοτέρων ἐκκλησιαστικῶν δημοσιευμάτων ἀλλὰ καὶ τῶν θεολογικῶν ἀναλύσεων. Ἡ Σύνοδος ἀπασχόλησε τὴν παγκόσμια ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα καὶ συνεχίζει νὰ τὴν ἀπασχολῇ, ἀφοῦ γιὰ πρώτη φορά στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἔχουμε τὴν ἀναγνώριση, σὲ συνοδικὸ ἐπίπεδο, τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ὁμολογιῶν καὶ κοινοτήτων ὡς ἐκκλησίας. Ὁ Ο.Τ. ἐνημέρωσε καὶ συνεχίζει νὰ ἐνημερώνη, ὡς τοῦ δυνάτον πληρέστερα τοὺς ἀναγνώστες του, σχετικὰ μὲ τὴν

Σύνοδο στοιχοῦμενος πάντοτε στὴς προτροπὲς τῶν παλαιῶν Πατέρων καὶ εἰδικότερα τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ Πόποβιτς γιὰ τὴν μὴ πραγματοποιηθῆ τῆς, διότι, ὅπως τονίζαμε, θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα σχίσματα καὶ διαιρέσεις, κατὰ τὸ ὅποιο ἤδη διαφαίνονται.

Στὴν Σύνοδο συμμετεῖχαν οἱ δέκα ἀπὸ τῆς δεκατέσσερις Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίας, καθὼς δὲν παρευρέθησαν, λόγω διαφωνιών, τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας, τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιόχειας, ἡ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας καὶ ἡ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας. Σύνοδος ἡ ὁποία ὁργανώθηκε καὶ χρηματοδοτήθηκε-ὅπως ἀποδείχθηκε- ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ καταλυτικὸν πρόσωπο ὑπῆρξε ἡ κυρία Προδρόμου, ὑπάλληλος τῆς ἐπιτροπῆς προώθησης τῶν διεθνῶν θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν τῶν ΗΓΠΑ, ὅπως ἀποκαλεῖται πρῶτος ὁ Ο.Τ. μὲ τεκμηριωμένο ἄρθρο του, τῆς ὁποίας ὁ λόγος μάλιστα, εἶχε ἄμεση ἀναφορὰ πρὸς τὸν Πρόεδρο καὶ τὴν Γερουσίαν τῆς Ἀμερικής, ἀλλὰ καὶ

τὸ ὑπουργεῖο ἐξωτερικῶν. Ἐτοί ἡ ὑπόγεια σχέσις Πατριαρχεῖο καὶ ἀμερικανικῆς πολιτικῆς εἶχε ὡς ἄμεσο ἀποτέλεσμα οἱ ΗΓΠΑ νὰ ἔχουν τὸν ἐλεγχὸ τῆς Συνόδου καὶ ἐμεῖς ὅλοι τοῦ ὀρθόδοξου χριστιανικοῦ κόσμου. Ὁ Πατριάρχης μὲ τὴν Σύνοδο αὐτή, ἂν καὶ δὲν ἔλυσε κανένα ποιμαντικὸ πρόβλημα, ὅπως παλαιοσημολογικῶν, σχέσεις Πατριαρχεῖο Ἀντιόχειας καὶ Ἱεροσολύμων, Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως καὶ Μόσχας, τὰ προβλήματα τῆς ὀρθόδοξης διασπορῆς κλπ. ἀποσκοποῦσε στὴν ἐξίσωψη τοῦ ρόλου του, ὡς Πάπα τῆς Ἀνατολῆς. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἡ Ὀρθόδοξη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

«Ἡ προβολὴ τῆς συνόδου καὶ τῶν ἀποφάσεών της ἐντάσσεται στὸ πλαίσιο τῆς προσπάθειας νὰ μὴ παραδοθῇ στὴ λήθη»

ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΑΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΜΕΙ Ο κ. ΦΕΙΔΑΣ

Πῶς ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Κύριον

Τοῦ π. Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκη, 1. Α. Αμερική

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς 30ῆς ἐπετειοῦ τῆς ἐτήσιας Παγκόσμιας Ἡμέρας Προσευχῆς γιὰ τὴν Εἰρήνη, ποὺ διοργανώθηκε στὴν Ἀσιαζή (18-20 Σεπτεμβρίου 2016), ὁ Οἰκουμένης Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐξέδωσε ἀνακοίνωση στὰ ἰταλικά στὴν «Αννενίρε», ἐφημερίδα τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐπισκόπων τῆς Ἰταλίας, μὲ τίτλο, «Ἴνα πάντες ἐν ὧν ut unum sint». Τὸ φετινὸ θέμα ἦταν: «Δίωμα γιὰ τὴν εἰρήνη: Ὁρθόδοξη καὶ Πολιτισμοὶ σε διάλογο». Πρὶν φάσσουμε στὸ μήνυμά του Πατριάρχη καὶ τὰ σχολία μου, θὰ ἤθελα νὰ προσφέρω μερικὴς εἰσαγωγικὰς παρατηρήσεις.

Κατὰ τὴν πρώτη Παγκόσμια Ἡμέρα Προσευχῆς γιὰ τὴν Εἰρήνη τὸ 1986, 160 θρησκευτικὸι ἡγέτες συγκεντρώθηκαν, ἀντιπροσωπεύοντες 32 χριστιανικὴς ομάδες καὶ 11 μὴ χριστιανικὴς θρησκείες, «διερχόμενοι τὴν ἡμέρα ὅλοι μαζί μὲ νησιὰ καὶ προσερχοῦν στὸν Θεὸ ἢ Θεοῦς τους». Ὁ Πάπας Βενέδικτος τὸ 2011 δὲν ἐπέτειρε μὴ κοινή προσευχὴ, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ δώσει τὴν ἐντύπωση «ὅτι οἱ θεολογικὴς διαφορὴς ἔχουν ἀμβλυνθεῖ ἢ ὅτι δὲν εἶναι σημαντικὴς». Ὡστόσο, κατέληξε τὴ δικὴ του τοποθέτηση λέγοντας: «στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἄς φέρει κάθε θρησκεία ἐπάνω στὴ γῆ δικαιοσύνη καὶ συγχώρεση καὶ ζωὴ, τὴν ἀγάπην» - μὴ ἐξολοκλήρου συγκριτικὴ προσευχὴ, θὰ ἤθελε νὰ προσθέσω. Πῶς θὰ μπορούσε ἡ προσευχὴ νὰ ἀπουσιάζει ἀπὸ ἕνα γεγονός ποὺ λαμβάνει χώρα ἀκριβῶς μὲ σκοπὸ τὴν προσευχὴ γιὰ τὴν εἰρήνη; Ἡ φετινὴ ἐκδήλωση συγκεντρώσε πάνω ἀπὸ 450 θρησκευτικὸι ἡγέτες διαφορετικῶν πίστειν.

Ἀκολουθῶν ἀποσπάσματα τῆς δήλωσής τοῦ Πατριάρχη καὶ στὴ συνέχεα τὰ σχολία μου:

«Παρήλθαν 30 χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος II ξεκίνησε τὰ ὅσα συμβαίνουν στὴν Ἀσιαζή, ἐκδηλώσεις περισυλλογῆς καὶ ἀποφάσεων γιὰ τὴς θρησκείες ποὺ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Ἡ Παιδεία εἰς τὸ στόχαστρον τὸ 2017

Ὅλο καὶ περισσότερο στὸ χῶρον τῆς παιδείας γινόμαστε μάρτυρες μίᾶς ἀκατάπαυστης προσπάθειας νὰ εἰσαχθῶν στὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα προγράμματα καὶ μετρηθησόμενα ἀμφιβόλου παιδαγωγικῆς ἀξίας. Οἱ ἀντιδράσεις τῶν εὐαισθητοποιημένων πολιτῶν, ομάδων καὶ φορέων πιτυκνύων. Μάλιστα, σφοδρὴ κριτικὴ γιὰ τὰ ὅσα συμβαίνουν τὰ τελευταῖα τρία χρόνια στὸ χῶρον τῆς ἐκπαίδευσης καὶ προσματικὰ στοὺς ὑπουργοὺς Παιδείας ποὺ χρημάτισαν στὸ νευραλγικὸν πόστο ἄσκει ἡ Κομισιὸν μὲ τὴν «Ἐκθεση παρακολούθησης τῆς ἐκπαίδευσης γιὰ τὴν κατάρτιση τοῦ 2016»[1]. Κατακριπτικὰς οὐσιαστικὰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ κ. Νίκου Φίλιππου ὅτι οἱ ἀλλαγὴς ποὺ προωθοῦσε θὰ ἔφεραν τὴν ἐπανόρθωση στὴν Παιδεία.

Στὸ πλαίσιο τῆς ἀντίδρασης αὐτῆς, ὡς γονεῖς ποὺ ἀνησυχοῦμε καὶ προβληματιζόμεθα, παρουσιάζουμε συνοπτικὰ, ὁρμημένα ἀπὸ τὰ πρὸ προβληματικὰ ζητήματα, ποὺ ἀπτόνται τῆς λειτουργίας τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ μας (καὶ ὄχι μόνο) συστήματος.

1. **Αρχαῖα Ἑλληνικὰ - Ἱστορία**: Ἡ Πανελληνία Ἐνωση Φιλολόγων καταγγέλλει «μεθοδικὴ καὶ συστηματικὴ προσπάθεια συρρίκνωσης καὶ υποβάθμισης τῆς διδασκαλίας τῶν ἀνθρωπιστικῶν μαθημάτων στὴ Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευσις»[2]. Μὲ τὴν ἀφαίρεση σημαντικῶν κεφαλαίων ἀπὸ τὴν ἱστορία, γάναται ἡ συνέχεα τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, δὲ γίνεται κατανοητὴ ἡ μετέβασθ ἀπὸ τὴν μὴ ἱστορικὴν περιόδου στὴν ἐπόμενη καὶ δὲ συνδέονται τὰ αἶμα μὲ τὰ ἀποτέλεσματα. Ἡ ἀφαίρεση τῶν σημαντικῶν γεγονότων ποὺ συνδέονται μὲ τὴν ἱστορικὴν πορεία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δὲ συντελεῖ στὴ διαμόρφωση ἱστορικῆς καὶ ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν μαθητῶν»[3].

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, εἶναι τεράστια τὸ ὄφελος, ποὺ προσφέρει ἡ διδασκαλία τῶν θησαυρῶν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Ἡ Σιών κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ

Μία ἑλληνορθόδοξος κριτικὴ ἐναντίον τῆς ἀοράτου δικτατορίας τῶν Σιωνιστῶν

Γράφει ὁ κ. Διόδωρος Ράμμος, Ἱστορικός-Ἀρχαιολόγος

Πορεία εἰς τὸν Μεσαίωνα

Στὴ διάρκειαν τοῦ Μεσαίωνα συμβαίνουν δύο σημαντικὰ γεγονότα, ποὺ συνδέονται μὲ τὸν Σιωνισμό, ὁ ἐξεβραϊσμός τῶν Χαζάρων καὶ ἡ εἰσαγωγὴ στὴν ἐβραϊκὴ θρησκεία τῆς Καμπάλα (ἢ Καρβάλα). Ἐβραϊκὸ ἔθνος καὶ θρησκεία ἦταν ἕνα. Ὅποιοι πίστευε σὸν ταλμουδιισμό ἦταν Εβραῖοι, ἦταν μέλος αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς κοινότητος, ἀνεξάρτητα ἂν δὲν μίλησε ποτὴ τὴν ἐβραϊκὴν γλῶσσαν, ἂν δὲν εἶδε ποτὴ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἂν ἐξῆσε ὄλη του τὴν ζωὴ σὲ κάποια πόλη χιλιάδες χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη. Ἐπιπλέον, οἱ Εβραῖοι δὲν ἐπίδωκαν νὰ μεταδώσουν τὴν θρησκεία τους σὲ ἄλλους λαοὺς. Δὲν προσπαθοῦσαν νὰ γίνουν ταλμουδιστὴς τοὺς ἄλλους λαοὺς, ἀφοῦ κάποια μέρα ὅλοι οἱ λαοὶ θὰ γίνονταν ὑπέρθετες τῶν Σιωνιστῶν, θὰ εἶχαν τὸν ἀπόλυτον ἠγετικὸν ρόλο καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσαν νὰ τὸν μοραστοῦν μὲ ἄλλα ἔθνη, τὰ ὁποῖα μὲ βάση τὸ Ταλμουδ, ἦταν ποικιλοτρόπως καλύτερα.

Ἡ μὴν ἐξάρτησις ἐκ αὐτῶν τὸν κανόνα ἐγίνε. μὲ τὸν λαὸ τῶν Χαζάρων. Οἱ Χαζάροι ἦταν μίᾶ ἀπὸ τῆς πολλῆς τουρκικῆς φυλῆς, ποὺ μετακινήθηκαν ἀπὸ τὰ Ἀλταῖα ὄρη (βουνὰ στὰ ὄρια Μογγολίας καὶ Σιβήριας), διέσχισαν τὴς ἄσιατικὴς στέππες καὶ σχημάτισαν ἕνα ἰσχυρὸ κράτος (χανανάτο) βόρεια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Νέα ἄγνωστα στοιχεῖα ἐρχονται εἰς τὴν δημοσιότητα περὶ τοῦ Κολυμβαρίου ἀπὸ τὸν Καθηγητὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας κ. Βλάσιον Φειδᾶν. Ἐν εἶδει αὐτοαπολογίας ὑπερησπίσθη τὰ ὅσα διημιέφθησαν εἰς Κρήτην ἐπιβεβαιωτῶν τὰ δημοσιεύματα τοῦ Ο.Τ. διὰ τὸ παρασκήνιον.

Τοῦ κ. Δημ. Κυρ. Αναγνώστου, Θεολόγου

ρακτῆρος καὶ περιεχομένου στήριχθηκαν στὸ κύρος καὶ τῆς γνώσεως του.

Ἡ ἐν λόγω διαλέξει τοῦ κ. Φειδᾶ, χάρις στὴν παρηρησία καὶ τὴν εὐκρίνεια τοῦ ὁμιλητοῦ, «φώτισε» ἀρκετὰ σημεῖα τῆς προετοιμασίας καὶ τῆς συγκλήσεως τῆς περιβοῆ τοῦ πλέον συνόδου τῆς Κρήτης. Δὲν γνωρίζουμε, οὔτε εἶναι σαφὴς ὁ λόγος τῆς πραγματοποίησεως αὐτῆς τῆς διαλέξεως. Προφανῶς, νὰ ἀποδομηθῶν οἱ κατ' αὐτῆς ὄχι εὐκαταφρόνητες ἐπικρίσεις, βάσει ὁμῶς συγκεκριμένης τακτικῆς καὶ στρατηγικῆς, οἱ ὁποῖες ταυτοχρόνως θὰ διαμορφώσων καὶ τὴν τελ-

λοὶ κατ' αὐτῆς ἐπικρίσεις θὰ πρέπει νὰ θεωρηθῶν ὡς αἰτία μίᾶς γενικότερης προσπάθειας τῶν θιασωτῶν τῆς νὰ παρουσιασθῶν εὐρύτερα τὰ περὶ αὐτῆν.

Ἐκ προοιμίου, ἐπισημαίνουμε ἐπὶ αὐτῆ ἡ προβολὴ τῆς συνόδου καὶ τῶν ἀποφάσεών της ἐντάσσεται στὸ πλαίσιο τῆς προσπάθειας, ἀφ' ἑνός, νὰ μὴ παραδοθῇ στὴ λήθη καὶ, ἀφ' ἑτέρου, νὰ ἀποδομηθῶν οἱ κατ' αὐτῆς ὄχι εὐκαταφρόνητες ἐπικρίσεις, βάσει ὁμῶς συγκεκριμένης τακτικῆς καὶ στρατηγικῆς, οἱ ὁποῖες ταυτοχρόνως θὰ διαμορφώσων καὶ τὴν τελ-

κὴ «μορφῇ» μὲ τὴν ὁποία θὰ καθιερωθεῖ στὴ κοινὴ γνώμη καὶ, εἰ δυνατόν, στὴς συνειδήσεις τῶν πιστῶν, ὡς ἱστορικὸ ἐκκλησιαστικὸ γεγονός!

Ὁ κ. Φειδᾶς, προφανῶς ἐπισημαίνουμε ὅλα καὶ ἐβελοντικῶς προσφερόμενος ὅς αὐτὴ τὴν προσπάθεια, δὲν κινήθηκε στὸ πλαίσιο ποὺ προσδιόριζε ὁ τίτλος τῆς διαλέξεώς του, ἀλλὰ ἐλευθέρως καὶ ὁμολογουμένως μὲ ἀποφασιστικὴ ἄμεσοτητα καὶ εὐθύτητα ὁμίλησε, ἀπὸ στήθους, γιὰ τὸ προσκήνιον καὶ τὸ παρασκήνιον τῆς προετοιμασίας καὶ συγκλήσεως τῆς συνόδου τῆς Κρήτης.

Ἡ μεγάλῃ ὄντως αὐτοπεποίθησις τοῦ κ. Καθηγητοῦ σπείθει τοὺς καὶ θεώρησε, ὡς ἀδιαμφισβητήτως ὀρθῶν καὶ τεκμηριωμένων, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸν δυναμικὸ αὐθορμητισμὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Οἱ ἐκμεταλλεῦται τῆς λαϊκῆς εὐσεβείας

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάση

Οἱ ΚΟΣΜΙΚΟὶ ἄνθρωποι συνηθίζον νὰ κατηγοροῦν τοὺς χριστιανούς διὰ καλλιεργεῖν τὸ δουλικὸ φρόνημα καὶ θυσιάζον τὴν πνευματικὴν τοὺς ἐλευθερία, κάνοντας ὑπακοὴ τοὺς μεγαλόσχρημος κληρικῶν. Πρόκειται γιὰ μίᾶ βάρια κατηγορία, ἡ ὁποία δὲν ἀποτελεῖ κανόνα, ἀλλὰ ζοφερὴ ἐξάρτησις.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀπειθυνόμενος στοὺς Κορινθίους, λέει ὅτι δὲν πῆγε γιὰ δευτέρῃ φορά στὴν πόλιν τους γιὰ νὰ τοὺς ἐλέγξει γιὰ διάφορες ἀταξίες ποὺ συνέβαιναν, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐπιβληθεῖ σὲ ζητημὰ πίστεως, ἀφοῦ ἔμεναν σταθεροὶ σὲ αὐτὴ, οὔτε νὰ τοὺς προκαλέσει λύπη. Τοὺς τονίζει ὅτι δὲν εἶναι κύριος τῆς πίστειώς τους καὶ οὔτε εἶχε ἐξουσία πάνω σὴν νὰ εἶναι ὄφθαλμοι τοῦ (Β' Κορ. α' 23). Ἀντιθέτα, θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του συνεργητὴ στὴ χάριτ' αὐτοῦ. Τὸ παράδειγμα τοῦ Παύλου πρέπει νὰ καθοδηγεῖ ὅλους τοὺς κληρικῶν, τοὺς μοναχοὺς καὶ τοὺς εὐσεβεῖς λαϊκοὺς. Πρέπει νὰ σέβονται τὴν ἐλευθερία τῶν ἀνθρώπων ποὺ βρίσκονται μέσα στὴν Ἐκκλησίαν ἢ κάνοντα τὰ πρῶτα βήματα προσεγγίσεως, ἀναζητῶντας τὴν ὀρθόδοξη πνευματικότητα. Τὸ τονίζω αὐτὸ, γιὰτι συχνὰ βλέπουμε νὰ ἀσκέπειται πῆσις ἀπὸ τοὺς ὑπεύθυνους τῆς Ἐκκλησίας σὲ ἀπλούς καὶ ἄδολους ἀνθρώπους τῆς πίστεως προκειμένου νὰ ἀκολουθήσων ἢ νὰ ἐπιλέξων ὅ, τι ἐκεῖνοι κρίνοντα γι' αὐτοὺς πνευματικὰ ὠφέλιμα, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ τί οἱ ἴδιοι θέλουν. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο γίνονται δυνατόν καὶ τοὺς δημιουργοὺν πολλὰ ψυχολογικὰ προβλήματα. Τοὺς καταδικάζον σὲ διαρκὴ κατὰθλιψη, τὴν ὁποία ἐκλαμβάνουν ἐπιτόλαια ὡς κατάνυξι!

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐνεργοῦν χωρὶς διάκριση καὶ ἐκφοβίζον γιὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους σκοποὺς. Ἄλλοτε θέλουν νὰ ἀκολουθήσων τὰ λεγόμενα πνευματικὰ τους τέκνα τὸν ἄγαθο μὴ, ἄλλοτε τὴν ἱερωσύνην καὶ ἄλλοτε τὴν ἱεραστοσύνην. Δὲν ἀναγνωρίζον τίποτα ἄλλο στὴν ζωὴ καὶ μιλοῦν μὲ περιφρόνηση γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν τὸν κόσμον καὶ δημιουργοῦν οἰκονομίας. ἔχουν ἐπίσης ἀναπτυσσόμενον τὸ πνεῦμα τῆς ἐπιταξίας. Συνεχῶς τοὺς λείπουν χρήματα γιὰ νὰ ἀκολουθῶν τὸν ἑαυτὸν καὶ τὰ μοναστήρια. Δὲν διατίθεντα νὰ ἀρπάζουν καὶ τὴς περιουσίας τους καὶ νὰ τοὺς κάνουν ἀκήθιμονες σὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, ἐνῶ οἱ ἴδιοι γίνονται πολυκτήμονες καὶ διαχειριστὴς μεγάλων πσῶν.

Δυστυχῶς, στὸν ἱερὸ χῶρον τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχον οἱ δόλοιο ἐκμεταλλεῦτες τῆς λαϊκῆς εὐσεβείας, οἱ ὁποῖοι ἀποτέλουν μειότητα καὶ πρέπει νὰ καταδικάζονται. Οἱ πιστοὶ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ἀφελεῖς. ἔχουν ἀξιοπρέπεια καὶ καλὴ προαίρεση καὶ δὲν πρέπει νὰ τοὺς πλῆθύνουν ἀδίστατοι καὶ ἐπιτήδειοι κληρικοί καὶ μοναχοί. Οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἀκολουθοῦν τὸ δρόμὸ τῶν ἐνοκλῶν τοῦ Θεοῦ ἐλευθερία καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπουν στοὺς ἀνάξιους ρασοφόρους νὰ τοὺς ἐκμεταλλεύονται.

Εκτάκτως λόγω τῶν ἑορτῶν τὰ φύλλα 2146/30.12.2016 καὶ 2147/06.01.2017 τοῦ «Ο.Τ.» θὰ εἶναι τετρασελίδα.

Περὶ ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας

Τοῦ κ. Ἡλίας Σουτζίδη, Θεολόγου ἐκπαιδευτικοῦ

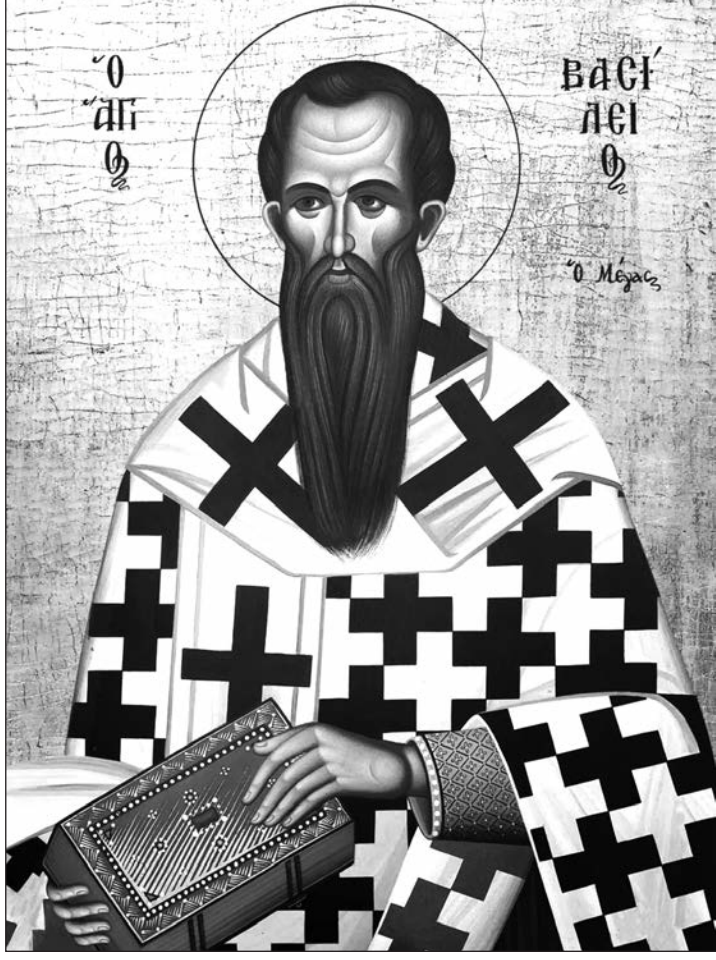
Στὴ νέα ἑλληνικὴ γλῶσσα ἡ φράσις γιὰ παράδειγμα, «νὰ εἶστε καλά», παρόλο ποὺ εἶναι ὑποτακτικὴ ἔχει τὴν ἐννοία τῆς εὐχῆς, ὅχι, «εἶθε», «ἄς εἶστε», «μακάρι νὰ εἶστε καλά», γιὰτι δὲν ὑφίσταται ἡ εὐκτικὴ ἐγκλίσις, γιὰ νὰ ἀποδώσει καὶ νὰ ἐκφράσει αὐτὴν τὴν διάθεσι τοῦ λόγου. Στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ ὁμοῦ γλῶσσα, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὑφίσταται ἡ εὐκτικὴ ἐγκλίσις, ὅταν κάποιος ἐπιθυμῆ νὰ ἐκφράσει μίᾶ εὐχὴ τὴν διατυπώνων χρησιμοποιώντας τὸν συγκεκριμένον αὐτὸ τρόπο ἐκφοράς γιὰ παράδειγμα λέει σὸν προομιαικὸ Φαλάμο ποὺ διαβάρομε σὲ κάθε Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερι-

οῦ: «Ἐκλείπειον ἁμαρτωλῶ ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἄνομοι, ὡστε μὴ ὑπάρχειν αὐτοῦς»[47]. ἐκφράζει δηλ. ὁ ψαλμῶδης τὴν εὐχὴ νὰ ἐκλείψων οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ οἱ ἄνομοι ἀπὸ τὴν γῆν. Ἐπίσης ποτίζει, ἄλλα ἐκφράζει, μίᾶ βαθύτερη ἐπιθυμία καὶ εὐχὴ. Ἀντιθέτως, στοὺς ἀναστάσιμους στίχους τὴν Περίοδον τοῦ Πεντηκοστήριου, ψάλλουμε: «Ἀναστήτω, ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήσων οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ καὶ φημισήσων ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτῶν»[48] καθὼς καὶ «ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλιπέτωσαν»[49], ὡς τῆς κτῆσις κηρῶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ»[50]. Ἐδῶ ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος προστάζει, δὲν κάνει ἀπλῶς μίᾶ

εὐχὴ: «νὰ ἐκλείψων» λέει μὲ προσηκοῦν ὄψος καὶ ὄχι εὐχετικὰ, «εἴθε νὰ ἐκλείψων».

Ἐπίσης ὑφίσταται συντακτικὰ καὶ ἡ λεγόμενῃ προτροπικῇ ὑποτακτικῇ, ὅπου μᾶς προτρέπει μὲ κάπως πῖθ προστακτικὸ ὄψος νὰ προβῶμε σὲ κάποια δεδομένη ἐνέργεια, κατὰ μετὰ τῆς εὐχῆς καὶ προσταγῆς θὰ λέγαμε: «ποιήσων ἄνθρωπων»[51], ἄς δημιουργήσων οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ οἱ ἄνομοι ἀπὸ τὴν γῆν. Ἐπίσης ποτίζει, ἄλλα ἐκφράζει, μίᾶ βαθύτερη ἐπιθυμία καὶ εὐχὴ. Ἀντιθέτως, στοὺς ἀναστάσιμους στίχους τὴν Περίοδον τοῦ Πεντηκοστήριου, ψάλλουμε: «Ἀναστήτω, ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήσων οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ καὶ φημισήσων ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτῶν»[48] καθὼς καὶ «ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλιπέτωσαν»[49], ὡς τῆς κτῆσις κηρῶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ»[50]. Ἐδῶ ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος προστάζει, δὲν κάνει ἀπλῶς μίᾶ

Ὁ Μεγάλος Βασιλεῖος

Τὴν Ἱην Ἰανουαρίον Ἐκκλησίαν μᾶς τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίους Πατρὸς ἡμῶν Μεγάλου Βασιλείου.

Ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ χριστιανὸς πολίτης

Τοῦ κ. Παύλου Τρακάδα

Καθὼς ἐκτινέει τὸ ἔτος 2016 ὀφείλομε νὰ κάνουμε μίᾶν ἀναφορὴν εἰς τὸν πρόσωπον τοῦ κορυφαίου Ἑλλῆνος φιλοσόφου Ἀριστοτέλη, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι κατὰ κόσμον ἀφιερωμένον τὸ παρὸν ἔτος, προκειμένου νὰ κατανοήσων ἐν μέρει καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον αὐτοῦς ἀιογραφ

Γεγονοτα και Σχολία

Σκέψεις επί τῆ εἰσόδῳ τοῦ νέου ἔτους

ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΗ τοῦ ἁγίου Θεοῦ «πατάμε τό κατώφλι» τοῦ νέου χρόνου καί ἀφήνουμε πίσω μας τόν παλιό. Γιά κάθε σκεπτόμενο ἄνθρωπο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ χρόνου ἀποτελεῖ εὐκαιρία γιά περιηλόγη, διότι ἡ πορεία τοῦ χρόνου εἶναι ἄμεσα συνδεδεμένη μέ τὴν πορεία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁρατός αὐτοῦ τοῦ «μεγέθους», τὸ ὅποιο τὸν περιορίζει καὶ τὸν ὀρίζει ὡς ὄν πεπερασμένο. Ἡ εἰσόδος τοῦ καιροῦ στὸν κόσμο, εἰσάγει σὲ αὐτὸν τὴ φθορά, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται μέ τὴ χρονική μεταβολή. Ὁ ἄνθρωπος βιώνει τὴ φθορὰ του στὴ ροὴ τοῦ χρόνου, τοῦ ὁποῖου τραχὺ κατὰληξ ἦταν ὁ θάνατος. Γι' αὐτὸ καί σὲ διάφορα θρησκευτικά ὀ χρόνος παρατίθενται ὡς τρομακτικός «θεός», ὁ ὁποῖος «τρώει» τὰ παιδιὰ τὸν (βλ. Κρόνος στὴν ἀρχαιοελληνική παράδοση). Ἀλλά, ὅπως παρατηρεῖ σύγχρονος θεολόγος, «Μετά τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο ἡ ἐννοία τοῦ χρόνου ἐντάχθηκε στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Διατὶ μετέβη εἰς τὸν Ἄθω ὁ κ. Κ. Μητσοτάκης

ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ μῆνα πραγματοποιήσε προσκυνητὸν στὸ Ἅγιον Ὅρος ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολιτευτικῆς Κ. Κυριακὸς Μητσοτάκης, ὅπως πληροφορηθήκα. Καί εὐκαιρῶν, μοῦ δημοσιογραφῆκαν πολλές ἀπορίες ποῦ θὰ ἦθελαι εὐθέως γὰ τοῦ θέσμου καὶ με ὅποια εὐκαιρία θεωρεῖ κατὰλληλη καὶ μοῦ ἀπάντησε: Τί θὰ κάνεις, ἀγαπητὴ κυρία πρόεδρε, τώρα ποῦ θὰ πᾶς στὸ Ἴεριβόλι τῆς

νοῦς. Τώρα ὁ χρόνος ὑπηρετεῖ τὸ θεῖο ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, Ὑπηρετεῖ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ χρόνος δὲν εἶναι ἀπλᾶ μία μηχανιστική πορεία πρὸς τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἡ κάθε χρονική στιγμή εἶναι πολυπλήγ γιὰ τὴν σωτηρία αὐτανόδοχο πορεία τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεό. Εἶναι ἕνας διδάκτοκος «καιρὸς εὐπρόσδεκτος» καὶ συνεχῆς «ἡμέρα σωτηρίας» κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο (Β΄ Κορ. 10, 11). Ὁ χρόνος τῆς ἐπιτήκειας ζῆς μας πρέπει νὰ εἶναι ἀξιοποίησιμος στὸ ἔπακρο. Κάθε στιγμή χαμένη μοῖραι νὰ ἀποβῆ μορραία γιὰ τὴν μελλοντική μας θέσση στὸν αἰωνιότητα. Ὁ μέγας ἀπόστολος τὸν ἐθῶν δὲ ἄλλο λόγο τοῦ μας προτρέπτε: «νῦν γάρ ἐγγύτερον ἡ σωτηρία ἡ ἐτε ἐπιστεύασαμεν, ἡ νῦς πρόκομεν ἡ ἐκ ἡμέρας ἤγγικα» (Ρωμ. 13, 11). Ὁ αἰώνιος Θεὸς θὰ ἔλαβει ξαφνικά ὡς κλέπτεις ἐν νυκτὶ (Ματθ.24,43) καί ἄξιμοιο σὲ ὅποιον βρεθεῖ τὰ καθευρῶ. Εἶθε, ἀγαπητὴ μας ἀναγνώστρις, ὁ νέος χρόνος νὰ εἶναι γὰ ὅλους μας χρόνος σωτηρίας!

τῆς ΝΤΠ εἶναι νὰ δημιουργήσιε μία γενναία πολὺμορφον, ἀπομονωμένων καί χωρικῆς ἀπέμον, ἐγκλωβιμένα στα διὰ τοῦ ἀντι-κοινωνία πιάθῃ, δὲν θὰ παρουσιάσων - προβάλῃ, δὲν θὰ καθοριθεῖ ἀνίστασι πορὰ τοῦ Νέου Κυρίου τῆς Δουλείας τῆς Νέως Τάξης Προσγνῶτων. Ἐτοι ἐπισημαίνονται τὰ ἔξῃς: Πλήρης ἐλεγχος πᾶσω σὲ κάθε πτυχή τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Μὲ ἄλλα λόγια ποῖος θὰ ἴσσει καί ποῖος θὰ πεθᾶνει: Ἐλεγχος πληθυσμοῦ (Πηγή: ARCO ARCO) Ὅπως ὁ συντάκτης τοῦ πετυχημένου σχολίου δὲν βλέπει ἄλλη ἐξήγηση, ἐσι δὲν βλέπομε καί ἐμεῖς! Κάποιοι «πονιάρουιν» στὰ ὄφελῃ (καὶ) τοῦ σοδομοῦ, χωρὶς νὰ ὑπολογίζων τις συνέπειες!

Νέον «ξεσάλωμα» τοῦ κ. Φραγκίσκου!

ΣΤΟ ΙΣΤΟΛΟΓΙΟ «ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» δημοσιεύθηκε σχολιὸ τοῦ κ. Μανωλῆ Κεῖου, γιὰ τὸν «ἀλάθητο» καὶ «πρώτον» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας», ὁ ὁποῖος πῆγε «στὰ σοβάρ» τὴν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν, ἄλλα ὅμως σύμφωνα με τῆς δικῆς του ὀρέξει: «Νέο οἰκουμενιστικὸ ξεσάλωμα τοῦ Πάπα Φραγκίσκου χθές! Ὑποστήριξε ἡ ἀναζήτηση γιὰ τὴ χριστιανική ἐνότητα εἶναι μία ἀπὸ τῆς βασικῆς ἀντισυσχῆς του, καί προσεγγεῖται αὐτῇ ἡ ἀνησχῆα νὰ εἶναι κοινή καὶ κάθε βαπτισμένου ἀνθρώπου! Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Πάπα ἐπιτύχῃκαν στὸ Βατικανὸν σὲ μία συνοδὴ τῆς ὀλομέλειας τοῦ Ποντιφικοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν Προέβηση τῆς Χριστιανικῆς Ἐνότητας. Αἰτιωομένων σὲ μία ομάδα ἀπὸ οἰκουμηνικούς ἐμπειρογνώμονες ἀπὸ ὄλο τὸν κόσμο, ὁ Πάπας ὑπεκρίθηκε τὶς πολλές καὶ σηματοκετικῆς συναντήσεσις τοῦ εἶχε φέρῃς καὶ τοὺς ἡγέτες τῶν ἄλλων χριστιανικῶν κοινοτήτων. Εἰδικότερα, ὑπεκρίθηκε τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψη του στὴ Σουδηθία γὰ τὸν ἀπὸ κοινῶ Λουθηρῶκο-Ρ/Καθολικὸ ἐορτασμὸ τῆς ἐναρξῆς τῆς Προτεσταντικῆς Μεταρρυθμίσεως. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἵστανε ὅτι ἡ χριστιανική ἐνότητα εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεσις τῆς πίστεως μας, ἐνα παῖδι προσωπτικὸ ἄλλα καί τῆς κοινοτήσας πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ!» Κρατεῖσθε τὴ φράση του: «ἡ χριστιανικὴ ἐνότητα εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεσις τῆς πίστεως μας», ποῦ σημαίνει ὅτι πίστη τῆς «ἐκκλησίας» ποῦ εἶναι ἡ ὑποταχὴ τῶν πάντων τῶν ἀνθρώπων του, ὁ ὁποῖος, ὡς «ἀντιπροσωπευτικὸς τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ» ἐνορακῶναι ὄλες τῆς ἐξουσίεσς στὸ πρόσωπό του! Αὐτὸ δὲν θεωροθεθεῖ ἐδῶ καί χίλια χρόνια στὸν διαβόητο καὶ χίλια χρόνια στὸν διαβόητο «πτερὶ περὶβόλις ἄγιονος» καί τὸν ὁποῖο οὐδεὶστος ἀπέθελε, Ἰδοῦ λοιπὸν ὁ «πτεροῦς» ποῦ γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν!

Τὰ Ἰησοῦσικα «ἀνέκδοτα» τοῦ Πάπα!

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγουμένου σχολίου, σχετικὰ μὲ τὸ οἰκουμενιστικὸ ξεσάλωμα τοῦ «ἀλάθητου», ἀποκαλύπτει ὁ κ. Μ. Κεῖος καί τὸν τρόπο τῆς «ἐνότησας» ποῦ ὀραματίζεται ὁ ἀνὴρ τοῦ Χριστοῦ (ἀντιπροσωπευτικὸ τοῦ Χριστοῦ) πᾶμ-Βασιλέας κ. Φραγκίσκος: «Προεβόπισησε δὲ γὰ τρία μευεθὴ μόνετὰ τῆς κοινωῆς, ἐκαναῦστων ὁ τὸ πρώτο ποῦ ἀφορὰ στὴν πεποθήσση ὀπ μπορούμε νὰ ἐπιτύχουε τὴν ἐνότητα μέσωσ διπλωματικῶν ἐλιγμῶν ἡ μονάχη ἀνθρώπινων προπταθειῶν. Ἡ ἐνότητα, ἐπέμεινε, ἐνα ἔωρο δῶρο τὸν Θεὸ καὶ καθήκον μας εἶναι νὰ καλωσορίσομε αὐτὸ τὸ δῶρο καί νὰ καταστήσομε ὀρατὸ σὲ ἄλλους. Σημεῖοσις ἀκόμη πῶς θὰ πρέπει νὰ δοῦμε τὴν ἀναζήτηση γιὰ ἐνότητα ὡς ἐνα παῖδι ποῦ ἀναβαλῃσιν ὀμως ἀπὸ κοινῶ μὲ ὑπομονή, ἀποφασιστικότητα, προσπαθειὰ καὶ δέσμευση, γνωρίζωντες ὅτι ὄλοι μας εἶμαστε ἀμωρταλῶν, γιὰ τοὺς ὁποῖους ὁ Θεὸς ἔχει ἀπειρο ἔλεος. Θυμηθεῖτε, εἴστε, ὀπ ὄταν δουλοῦμε, προσεγγίσομε καί βοηθεῖσθαι τοὺς ἀπορρομωσῆ, εἶμαστε ἤδη ἐνωμένοι» (Ιστολ. ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ) Δεῖτε τὴν ὑποκρισία τοῦ ἀνθρώπου, ποῖος μιλᾶει γιὰ προσπαθειὰ «διπλωματικῶν ἐλιγμῶν ἡ μονάχη ἀνθρώπινων προπταθειῶν» γιὰ τὴν «ἐνότητα τῶν χριστιανῶν»! Ὁ «ἐπισκόπος τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας» καί ἡγέτης τοῦ σκοτεινοῦ Βατικανοῦ, τὸ ὅποιο ἀνήγαγε τὴ διπλωματία σὲ «ἐπιστήμη» καί «μοχλὸ πίεσις» σὲ παγκόμοιο ἐπιπέδο! Θέλει νὰ ἡρμονεῖ πῶς στὰ χίλια χρόνια τῆς ιστορίας τῆς «ἐκκλησίας» τοῦ, ἡ μόνη ἐπιλογὴ γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν (ὑποταχῆ τὸν πᾶτα), ἦταν ἀνθρώπινος καί μάλιστα ἀπόλυτα ἀνορθόδοξος πρακτικῆς, ὁποῖως ἡ ἴερῃ Ἐξέδοσις, ὀ θρησκευτικὸ πῶμοιο, ὀ ἐνατός εἶδος γενεοκτονικῆς καί ἀπέλευται ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητῃ! Τώρα τὰ περὶ ἐνότητῆς ὡς «δῶρο Θεοῦ» ἀνήκουν στὰ γνωστὰ ἱεροσῶσικα «ἀνέκδοτα» τοῦ

Ὁρθόδοξος Τύπος

Ἐγκύκλιος Χριστογέννων

Σεβ. Μητροπολιτοῦ Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου

Αγαπητὸ ἀδελφῶ,

Τὸ ρῆμα «ἐξαπέστελαιν» ποῦ χρησιμοποιεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δύο φορές στὸ ἀποστολικὸ αὐτὸ ἀνάγνωσμα δηλώνει τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Χριστοῦ καί τὴν ἔλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν καρδιά. Καί τὰ δύο αὐτὰ ἔχουν μεγάλῃ ὄξια καὶ σπουδαῖότητα καί εἶναι ἐνωμένα μεταῦ τους. Αὐτὸ δείχνει τὶ εἶναι Χριστοῦσέναμε καί τὶ εἶναι Πεντηκοστή, τὶ εἶναι ἐνανθρώπιση τοῦ Χριστοῦ καί τὶ εἶναι θέσση τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ δείχνει ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ, πῶς διὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ στὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, γίνομεσθε μέλη τοῦ Χριστοῦ, ἀποκτιομε τὴν υἰοθεσία καί οὗ αὐτὸ τὸ αἰσθανόμεσθε μέ τὴν προσευχή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στὴν καρδιά.

Σὲ μιά ἐποχὴ ποῦ ὑπάρχει ἀπογοητευσὴ καὶ ἀπέλπις, ἡ βεβαῖότητα τῆς υἰοθεσίας ἐν Χριστῷ μὲ τὰ Μυστήρια καί τὴν προσευχή εἶναι ἐλπίδα ζωῆς.

Χριστὸς ἐτέχη, ἀδελφῶ!

Σεβ. Μητροπολιτοῦ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Κοσμά

Στὶς ἡμέρες μας, ἀγαπητὸι, πολλοῖ ὅπως ὁ Ἡρώδης, ἀπιστοῦν, φθονοῦν, μοῖσυν, πολεμοῦν, διώκουν τὸν Σαρκωθέντα Κύριο μας, Σκοπιέμεν, θολωμένοι, ὑποχρησθῆ ἀντιχριστῶν, σκοτεινῶν δυνάμεων, ὀργανῶν, τοῦ Ἐωσφῶρου, μὲ φοβεροῦ μένος ἀγωνίζονται νὰ ξεριζώσουν ἀπὸ τὶς καρδίεσ μας καί μάλιστα ἀπὸ τῆς καρδίεσ τῶν νέων μας τὴν πίστη στὴ Θεότητα τοῦ Βρεφῶσ τῆς Βηθλεὲμ. Ὀργανῶνονται, πιέζουν, ἀπειλοῦν. Θέλου νὰ κλισῶνουν τὴν πίστη μας, τὴν ἐμπιστοσύνη μας, τὴν ὑπακοή μας στὸν Σωτήρα Κύριο, νὰ ἀμβλῶνουν τὴν γνήσια πνευματικὴ μας ζωή, νὰ ἐκκομεικῶσουν τὸ γνήσιο ἐκκλησιαστικὸ ὀρθόδοξο φρονήμα μας, νὰ μᾶς ὑποτάξουν σὲ ἀλλότριεσ ἀνίχριστες ψευδοθρησκῶφιες.

Παντοῦ, λόγους καί ἔργους, ἄς ὀμολογοῦμε τὸν «ἐκ

Περὶ ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μόνο καί ὄχι Ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ στὸ θέμα τῆς τεκνογονίας. τῆς δῆθεν παράβασις τῆς ἀπὸ δοῦσις παρθευνούσ δὲν ἐυαθοῦσι καί δὲν ἔχουν καμία ἀπολύτως βάση ἡ ἔστω κάποιο θεολογικὸ ἔρεισμα.

Ἐπιπλέον, ἡ Ἱερολογία τοῦ Γάμου βριθεῖ ἀναφορῶν ὑπὲρ τῆς τεκνογονίας καί κάθε ἄλλο παρὰ γι φυτεκειακή ὀμιλή: «Υπὲρ τοῦ δωρηθῆναι αὐτοῖς εὐτεκνίας ἀπόλασιν, καὶ ἀκατάγνητον διαίτησιν» [59] «ὑπὲρ τοῦ παρασχέθῆναι αὐτοῖς σωφροσύνην, καί καρπὸν κοιλίας πρὸς τὸ συμφέρον»[60] «καὶ σὺ, Νύμφη, πληθύνθη γιὰ ἡ Ραχηλ»[61]. ἄναστανόμε μερὰ μετὰ πολλὰ ἄλλα παρομοία στὴν Ἱερᾶ Ακολουθία τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου, μὲ ἀποκορύφωμα, «ὀπ σὺ Ἐθλημα ἐστὶν ἡ ἔνομος σύζυγια καί ἡ ἐξ ἁπλῆς παιδοποιεῖα»[62].

Ἐὰ ἀποτελοῖσθε παράλειψη φρονομένη τὸ γεγονὸς τῆς μὴ παράβασις καί ἀναφορᾶς τῆς θέσεως τοῦ **ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ**, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει ὀπ τὸ ἀρχικὸ Σχέδιο τοῦ Θεοῦ ἔγκειτο στὸν πολλαπλασιασμὸ τοῦ ἀνθρώπινου γένους μὲ τέτοιο τρόπο, ὅπου θὰ ἀπουσιάζετανελῆς ἡ σαρκική συνδραφε καί ἡθου καθὼς καί ὁ καθορισμὸς μετὰ τὴν πτώση καί παρκαθικὸ τρόποσ ἀναπαραγωγῆς μέσα τὸν Γάμο. Ἡ παράβασι ὄμως τοῦ Ἀδὰμ καί τῆς Εῦας μετὰ τὴν κακή χρῆσθ τῆς ἐλευθερίας τους, ἀνέρεψε τὰ πνευματικὰ αὐτὰ δεδομένα καί τις προδιαγραφῆς, μὲ ἀποτελέσμα τὴ δεδομένη πλέον κατάσταση τῆς συνουσίας καί τῶν παρεπόμενων μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο γεννήσεως. «Ἀμέλετο τὴ τῆς καθόλου τῶν πάντων πρὸς αὐτὸν ἄνωσεως ἐκ τῆς ἡμῶν ἀρχέμενος διαίρεσέως γίνεται τέλειος ἀνθρώπων, ἐξ ἡμῶν δὲ ἡμᾶς κατ' ἡμᾶς, πάντα τὰ ἡμῶν ἀνελλῆτῶς ἔχων, ἀμαρτίας χωρὶς, τῆς κατὰ φύσιν ἀκόλουθις γαμικῆς οὐδόλες εἰς τὸ ποτὸ προσθεθεῖς: ὀμοῦ τε καί κατὰ τὸ αὐτὸ κενικός, ὡς οἶμα, τυχόν ὡς ἴν καί ἄλλος τρόπος τῆς πλῆθος τῶν ἀνθρώπων αὐξήσεως προεγνωσμένος Θεῷ, εἰ τὴν ἐνθλήσιν ὁ πρώτος ἐφύλαξεν ἀνθρώπων καί πρὸς κτηνωδῶν ἑαυτὸν τῶ κατὰ παράχρον τρόποσ τὸν οἰκείον δυνάμεων ἡ καρθάει, καί τὴν κατὰ τὸ ἄρρον καί θηλυ διαοραρὸν τε καί διαίρεσιν τῆς φύσεως ἐξωθεῦσθων...»[63]

Ἐπὶ τῆς αὐτῆς αὐτορθεῖς ὄμως ἀκηχτικῆς θεολογικῆς γραμμῆς κινουμένης καί ὁ **Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμάς**, ἐπισημαίνει ὀπ «ὡς γάρ ἡ ἐπὶ παιδοποιῆα κατὰ τοὺς νομίμοιο τῶν γάμων ἡδῶν θεῖον Θεοῦ δῶρον ἡκιστ' ἂν κληθεῖτ, σαρκῶν γὰρ καί φύσεως, ἄλλ' οὐκ ἄριστὸ τὸ δῶρον, καίτοι τὴν φύσιν ὁ Θεὸς ἐποίησεν»[64], ὑποναμειφῶντας ὀπλ, ὀπ ἡ ἡδῶν ἡ ὁποῖα σχετίζεται μετὰ τὴν πράξθ τῆς τεκνογονίας, θὰ μπορούσε κατ' ἐλαχίστον νὰ ὀνομασθεῖ θεικό δῶρο, παρὸλο ποῦ ἀποτελεῖ στοιχεῖο τῆς φύσεως μας τῆς ὁποῖας ἂλιμορῶσις εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἐντοῦστος δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει συνάμα καί δῶρο τῆς Θεῖας Χάριτος, παραμείνωντας ὀρικτικά καί περιοριζόμενη στὸ σαρκικὸ ἀποκλειστικὰ ἐπίπεδο.

Συνδέοντας θεολογικὰ ὁ **Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος**, τῆς ἀντερῶ θεολογικῆς ἀπόμεις καί θέσεις, ἐπισημαίνει τὸ ζήτημα ἀναφέροντας ὀπ ἡ συνουσία ἀποτελεῖ μεταπυλικὴ κατάσταση καί ἀναπόδραστα ἀπότοκο τῆς ἀμαρτίας: «Μετὰ γάρ τὴν παράβασι τῆς τῆς συνουσίας γένωνεν· ἐπει μὲχρις ἐκείνου καθάπερ ἀγγελοσ αὐτοσ διήτην τὸ πᾶροσθεῖα, οὐχ ὑπὸ ἐπιθυμίας φλεγόμενοι, οὐχ ὑπὸ ἐτέρων παθῶν πολιορκούμενοι, οὐκ ἐπὶ ἀνάγκης τῆς φύσεως ὑποκείμενοι, ἀλλὰ δι' ὄλοιο ἀσθηρὸν κτισθέντες καί ἀθάνατοι, ὀπου με οὐδὲ τῆς τῶν ἡμῶν περιβόλις ἐδέοντο... Ταῦτα δὲ οὐχ ἄπλῶν νῦν μνησθῶ, ἀλλ' ἵνα ἐντεῦθεν ἤδῃ καί τὴν ὑπερβάλλουσαν τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν καταμθεθῆ, ἦν περὶ τὸν ἀνθρώπον ἐθεθεῖσθε, ἀγγελοῦκ αὐτῶ βίον ἐξ ἀρχῆς χρισόμενος, καί μωριῆς εἰς αὐτὸν εὐεργεσίας παραμεινόμενος»[65]. Ἐπομεινῶς ἡ στάση τῶν συνζυγῶν ποῦ ἀφορὰ στὸν τομέα τῶν συζυγικῶν σγῆσεων καί τῶν ὑποχρεώσεων ποῦ εἶναι ἀρρηκτὰ συνδεδεμένης μὲ αὐτῆ καί ἀπορροῦσεν τὸν τὴν χρῆση τους, πρέπει νὰ γίνεται ὀπ μὲ ἰδιουτελία καί ἐπιπολιτικότητα ἀλλὰ μετὰ τῆ δέσποια πνευματικὴ ὀριμότητα, προσοχή καί σπουδαῖότητα. Ἐξάλλο, ἡ γαμικὴ συνδραφε συνιστᾶ, σύμφωνα με τὸν Ἅγιο Ἰωάνν τὸν Χρυσόστομο, κατάσταση ἐκπτώσεως ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ Ἐθλημα καί Σχέδιο τοῦ Θεοῦ, μιά μεταπυλικὴ πραγματικότητα, μιά ἀναγκαστικὴ ἡ ὑπαρξῆ τῆς ὁποῖας δὲν ἦταν δεδομένη ἀλλὰ ἀπεναντίας μετέπειτα συνδεδεμένη καί ἐπακόλουθὸ τῆς πτωσεως τοῦ Ἀδὰμ καί τῆς Εῦας ποῦ παρεῖσθηρσε στὴ ζωή τῶν ἀνθρώπων, ἐξαιτίας τῆς παρακοῆς καί ἀμαρτίας: «Ἐγὼ δὲ σὲ πλῆν ἐρωτᾶ, ἐπειδὴ σὲ σφόδρα παρεμένει κατασῶνιν οὗτος ὁ φόβος, πῶς ὁ Ἀδὰμ, πῶς δὲ ἡ Εὐα, μὲ μευεπτοῦσος γάμοιο; Τὶ οὐκ; οὐτως, φησὶν, ἐμέλοιο ἄπαντες ἀνθρώποι γίνεσθαι; Εἶτε οὐτως, εἶτε ἐτέρως, οὐκ ἔχω λέγειν» τὸ γὰρ θῶρομενον νῦν, ὀπ γάμοιο οὐκ ἔδει τῶ Θεῷ πρὸς τὸ πολλοῖς ποιήσαι τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρώποιο»[66]. Ἐρωτᾶ ὁ ἴδιος πᾶσι, θέτοντας ἐνα ἀκόμη ρητορικὸ καὶ λέγαμε ἐρωτήμα: «Διὰ τὶ γάρ γὰρ ποῦ τῆς ἀπάτης ὁ γάμος ἐφάνη; διὰ τὶ μὴ ἐν παραδείσῳ ἡ μίξις»[67], ἀφῆρῶντας τὴν αὐτοπόνη ἀπάντησθ τοῦ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Πληροφοροῦμε τοὺς ἀγαπητοῦς μας συνδρομητᾶς ὀπ δύνανται νὰ καταθέτουν τὴν συνδρομὴν των ἡ ἐπίσχυσι καί τὴν ἐθελῶν Τραπεζῆν πρὸς τὸ ὄνομα «Ἰανελώνιος Ὄρθόδοξος Ἐνωσις». Ἀρ. λογαριασμῶ 129/296140-76. IBAN: GR 12011029000012929 614076. Τὸ δὲ SWIFT τῆς τραπεζῆς εἶναι: (BIC) ETHNGRAA.

Ὁ κ.Ο.Τ. δὲν ἐχει κερδοσκοπικὸν χαρακτήρα καί τὰ ἔξοδα ἐκδούσεως τοῦ στήριον ἀποκλειστικὰ καί μόνον εἰς τὶς συνδρομᾶς σας. Βοηθεῖστε εἰς τὴν ἐκδούσιν καί διάδοσιν τοῦ «Ο.Τ.».

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Ο.Τ.»

Παρθένου τεχθέντα Κύριον». Ἄς ζήουμε μὲ συνέπεια μέσα στὴν μόνῃ ἐν κόσμῳ Ἐκκλησία μας, τὴν ὀρθόδοξο. Ἄς ὑμώσομε τὴ σημαία τῆς Ὄρθοδοξίας μας ἐμπρὸς στὶς προκλησεῖς τῶν αἱρετικῶν, τῶν κοσμικῶν, τῶν πολεμίων ἐξουσιῶν καί μὴ φοβόμεσθε. Κάθε σύγχρονος Ἡρώδης οἰκτρά θὰ ἀφανισθῆ, ὀπως ὁ Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας.

Ἐγκλῦκλιος Πρωτοχρονιάς Σεβ. Μητροπολιτοῦ Γόρτυνος καὶ Μεγαλόπολεως Ἱερεμίου

Πρῶτὸ τοῦ ἔτους σήμερα, ἀδελφοί μου χριστιανῶ. Νέον ἔτος ἔχομε, τὸ ἔτος 2017. Σὰς εὐχομαι τὸ ἔτος αὐτὸ ὄλο ἐσεῖς, ἀλλὰ καί ὄλοιο ὀ ἀνθρώποι τοῦ κόσμου νὰ γνωρίζουν καί νὰ ἀγαπήσουν τὸν Θεὸ καί νὰ τὸν ζῆσομε σωστᾶ μέσα στὴν ἁγία Του Ἐκκλησία. Γιατὶ πρέπει, ἀδελφοί μου, νὰ ἀγωνίζομεσθε νὰ γίνομε ὄλο καί καλύτεροι. Ἐτοι θὰ ἔχει νόημα ἡ ζωή μας καί ἔτσι θὰ ἀνεβαίνει καί θὰ προέταξε ἡ κοινωῖα τῶν ἀνθρώπων. Συμβαίνει ὄμως νὰ πνιγόμασθε μὲ τὰ διάφορα καί πολλὰ προβλήματα τῆς ζωῆς καί νὰ ἀμελοῦμε νὰ «φθαῖσομε» τὸν ἑαυτὸ μας κάνοντας καλυτῆρη τὴν σγῆση μὲ τὸν Θεό. Ἐτοι κάθε χρόνο βρισκόμασθε στὸ ἰδιο ἐπίπεδο καί θυμάται κανεῖς ἐδῶ τὸν λόγο τοῦ προφήτου Ἱερεμίου ὀπ περνοῖο ὀ καιροῖ, τὸ καλοκαίρι καί ὁ χειμῶνις, καί ὄμως «δὲν σωθήκαμε» (Ἱερ. 8,20). Ἐτοι καί σὲ μέ. Πέρασε ἡ δεκαετία τοῦ '90, ἡρθε τὸ 2000, πέρασε μία δεκαετησῖα τοῦ καί ἀκόμη δὲν ἔχομε γνωρίσει καί δὲν ἔχομε γευθεῖ τὸν Θεὸ μας, γιατί «δὲν σωθήκαμε», ὀπως μᾶς εἶπε ὀ προφήτης Ἱερεμίας. Γι' αὐτὸ, χριστιανῶ μου, εἶναι ἀνάγκη τὸ νέο ἔτος, τὸ 2017 νὰ βάλουμε ἐνα καινοῦρομ πρόγραμμα καί νὰ φροντίσομε νὰ ἐφαρμοζόμε τὸ πρόγραμμα αὐτὸ, γιὰ νὰ γίνομε καλύτεροί σάν χριστιανῶ. Καί ὄν γίνομε καλύτεροι σάν χριστιανῶ, θὰ γίνομε καλύτεροι σάν ἀνθρώποι, στὴν κοινωῖα μας καί στὶς σγῆσεις μας μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώποιο. Ἐτοι θὰ κυλάει ὀμορφα ἡ ζωὴ μὲ τὴν ὀμορφή ἀγαπητικὴ καί καθαρή ἀγάπῃ μετὰῦ μας.

προβάλλει ἀφραυσθῆ, νὰ τὴν ἐπεξεργασθεῖ καί νὰ τὴ μελετήσοι ἐποχασικὰ ὀ κάθε ἀναγνώστῃς προσωπικᾶ. Πρὸς ἐπισημῶ ὄλων τῶν παραπάνω πειρατικῶν θέσεων ἀναφορικὰ μὲ τὰ περὶ τοῦ Γάμου καί τὰ ἐν αὐτῶ, ὁ **Μέγας Ἀθανάσιος** ἐπιδεικται στὴν παρακάτω ἀκόλουθῃ καταπυλικῇ ἐρμηνεύ: «Ἰδοῦ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελθῆνθ, καί ἐν ἀμαρτίας ἐκίσασθε μετὰ ἡ μήτηρ μου. Ἐπειδὴ ὁ προηγούμενος ἄκοιτος τοῦ Θεοῦ ἴν ποῦ μὴ διὰ γάμοιο γενεσθᾶ ἡμᾶς καί φθορᾶς: ἡ δὲ παράβασις τῆς ἐντολῆς τὸν γάμοιο εἰσάγει διὰ τὸ ἀνομησιὰ τὸν Ἀδὰμ, τοῦτέστιν ἀσθησιὰ τὸν ἐκ Θεοῦ δοθέντα αὐτῶ νόμοιο. Πάντες οὖν εἰς ἄξ ἀδὰμ γένομενοι ἐν ἀνομίαις συλλαμβανόμεναι ὑποπίπτοντες τῆ τοῦ προπάτορος καταθική. Τὸ δὲ, Καί ἐν ἀμαρτίας ἐκίσασθε μετὰ ἡ μήτηρ μου, σημαίνει ὀπ ἡ Εὐα, ἀπάντην ἡμῶν ἡ μήτηρ, πρώτῃ ἐκίσασθε τὴν ἀμαρταν, ὡσπερ ὀργῶσσι τὴν ἡδῶν. Διὰ τοῦτο καί ἡμεῖς, τῆς τῆς μητρῆς καταπίπτοντες καταθική, κισσῶσθαι λέγομεν ἐν ἀμαρτίας»[68].

Αναμνηστικῶς ὄμως, πέραν ὄλων αὐτῶν, ἀποτελεῖ ἐπισημικὴ ἀνάγκη νὰ ὑπάρξει ἐναῖα ποιμαντικὴ ἀνημῶπιση ἀπανάταχθ τῆς Ἐλεῖδος τουλαστῶν, ἐφρεκτεῖν θὰ ἀποτελοῦσε καί ἀπανάταχθ τῆς Ὄρθοδοξίας ἀνά τῆ Οἰκουμένη, καί ὄχι, πὶ βουλεῖται ὁ κάθε Πνευματικὸς καί τῆς ἐνδοχόμενες νεωτεριστικῆς, ἐλευθερισομικῆς καί καταστρεπτικῆς, «πνευματικῆς» τῶ ἀπόμεις, μὲ ἐ

Πώς ό Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἀπομακρύνεται ἀπό τόν Κύριον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

εργάζονται μαζί πορεύονται μαζί πρὸς τὴν παγκόσμια εἰρήνη...

Ὁ αἰρετικός Πάπας παρῆξε τὴν ἐναρξή, γιὰ νὰ ἐνώσει ὅλες τὶς θρησκείες ὑπ’ αὐτὸν, καὶ ὁ Πατριάρχης μας προθύμως καὶ ἀφελῶς ἐπρέξε ὅπως του. Ἡ πρωτοβουλία αὐτὴ ἀκούεται εὐγενής καὶ ἀθάνα, ἀλλὰ ἀποτέλεσε μὴ ἀγαθὴ ἀπίστη. Κατ’ ἀρχάς, ὁ Πατριάρχης δὲν τὴν ἀποκαλεῖ σύμφωνη καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνάου. Δὲν ἔχει συγκληθῆ γιὰ «νά ἐργάζονται καὶ νὰ πορεύονται μαζί πρὸς τὴν παγκόσμια εἰρήνη», ἀλλὰ εἶναι μία «ἡμέρα προσευχῆς γιὰ τὴν εἰρήνη». Ὑπάρχει ἓνα πρόβλημα ἀκριβῶς σὲ αὐτὸ, διότι Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ ὠθύνονται σὲ συμπροσευχὴ μὴ μὴ Ὁρθοδόξους, ἰδιαιτέρα μὲ μὴ χριστιανοὺς! Ἐκτὸς αὐτοῦ, δὲν νομιζῶ ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι «νά ἐργάζεται καὶ νὰ πορεύεται μαζί (μὲ τὶς θρησκείες τοῦ κόσμου) πρὸς τὴν παγκόσμια εἰρήνη». Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος εἶπε, «ὸ λέγων ἐν αὐτῷ μένει ὀφείλει, καθὼς ἐκεῖνος περιεπάτησε, καὶ αὐτὸς οὕτω περιεπατεῖν» (Α΄ Ἰωάννου 2,8). Ὁ Κύριος δὲν ἐργάστηκε καὶ οὐ ἀκόλουθοί του οἱ Ἅγιοι δὲν «εργάστηκαν καὶ πορεύτηκαν μαζί» μὲ τὶς θρησκείες τοῦ κόσμου. Ὁ Κύριος εἶπε: «ἐὰν ἔμοι διακονή τῆς, ἔμοι ἀκολουθεῖτω» (Κατὰ Ἰωάννην 12,26) Ποῖον ἀκολουθεῖ ὁ Πατριάρχης, Ποῖον ἀραγε ὑπηρετεῖ;

Κατὰ δεύτερον, θλώω νὰ προβληματιστοῦμε σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς φηνίξης χροιάς, «Θρησκείας καὶ Πολιτισμοῦ σὲ Διάλογον». Ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ «διαλόγου»; Δὲν εἶναι τόσο πολὺ γιὰ τὴν εἰρήνη, ἀλλὰ «γιὰ νὰ πορευθοῦμε μαζί» μὲ τὶς θρησκείες τοῦ κόσμου, ἐνωμένοι ὑπὸ τὸν Πάπα, εἴη ὥστε «νά γίνει ἓνα ποίμνιο καὶ ἓνας ποιμένας» - ὄχι ὁ Κύριος, ἀλλὰ ὁ Πάπας! Καμία ἀποδοχὴ τοῦ ἰδιοῦ Ποιμένα, τοῦ Κυρίου μας καὶ Σωτῆρα Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἄναρη ἀπαράτησι. Ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νὰ πιστεῖει ὅ,τι θέλει. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἐργάζεται μανιωδῶς, γιὰ νὰ ἐνώσει ὅλες τὶς θρησκείες ὑπ’ αὐτὸν καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὴ Νέα Παγκόσμια Θρησκεία καὶ τὴ Νέα Παγκόσμια Τάξη.

«... Φέτος, κατὰ τὴν 25η ἐπέτειο τῆς ταπεινῆς διακονίας μας στὸν πατριαρχικὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἵμαστε εὐτυχεῖς πὸ εἵμαστε σὲ θέση νὰ εἵμαστε μαζί με τοὺς ἀδελφούς μας καὶ τὶς ἀδελφές μας τὸν ἄλλων δογματῶν καὶ τὸν κοινοτήτων τῆς χριστιανικῆς πίστες, ...».

«Ἰδοὺ δὴ τί καλὸν ἦ τί τερπνόν, ὁμᾶ! ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό», (Ψάλμ. 132,1). Πρῶμμι, ὁ Πατριάρχης μας θὰ πρέπει νὰ εἶναι χαρούμενος νὰ εἶναι μαζί με τοὺς ἀδελφούς του, ὅπως λέει ὁ ψαλμωδὸς. Τὸ πρόβλημα εἶναι ὅτι αὐτοὶ δὲν ἦταν ἀδελφοὶ του. Οἱ Χριστιανοὶ πάντα ἀποκαλοῦν «ἀδελφοὺς» αὐτοὺς μὲ τοὺς ὁποίους μοιράζονται τὴν ἰδία πίστη. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐξήγησε στοὺς Κορινθίους ὅτι, ὅταν τοὺς παρῶριτες «μὴ συναγαμίνυσθαι ἐὰν τις (ἂν καὶ ἀνθρώπος εὐρίσκειται ἀνεμάσει σὰς ὡς) ἀδελφὸς ὀνομαζόμενος», δὲν ἐνωνοῦσε τοὺς «ἕξω» (Α΄ Κορ. 5,9.11.12) «Ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές» εἶναι ἰσοδύναμο μὲ τὸ νὰ εἶναι ὄλοι παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐννοια τοῦ ὅπως πραγματευθήκαμε σὲ ἄλλο ἄρθρο. Ἀποκαλοῦμε «ἀδελφούς» μόνο ἐκείνους πού εἶναι ἐνωμένοι μαζί μας στὴν πίστι, ἀφοῦ ἕχουν γινεῖ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν πίστιν στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ τὸ βάπτισμα-τος (Γαλ. 3,26-27). Ἀντ’ αὐτοῦ, ὁ Πατριάρχης μας δίκαιε τοὺς ἀληθίνοὺς Ὁρθοδόξους, ἀγαλλόμενος στὴν συντροφίαν τῶν μὴ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ χειρότερα ἐκτὸς αὐτῶν. Ὁ Πατριάρχης γνωρίζει ὅπ σὲ αὐτὴ τὴν συγκεκριμένη συγκέντρωση δὲν εἶναι μόνο μεταξὺ «ἀδελφῶν» τοῦ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν δογματῶν, ἀλλὰ ἐπίσης μεταξὺ «ἀδελφῶν» ἄλλων θρησκειῶν. Ἐς ἀπαλλάξουμε πτάδι: αὐτὴ ἡ συγκέντρωση γίνεται μὲ σκοπὸ τὸν διάλογο τῆς Βαβυλωνίαν τῶν Θρησκειῶν καὶ τῶν Πολιτισμῶν τοῦ κόσμου. Ἐπὶ, ἴθεται τὸ ἐρώτημα: πὼς ὁ Πατριάρχης μας συμβιβάζει αὐτὶς τὶς προσπάθειες μὲ τὸ λό-γισ τοῦ Ἀποστόλου: «Μὴ γίνεσθε ἐτεροζυγούμεντες ἄπιστοις· τῆς γὰρ μετοχὴ διακονοῦνται καὶ ἀνομίαι, τῆς δὲ κοινωνία φωστὶ πρὸς σκότους· τῆς δὲ κοινωνία Χριστῷ πρὸς Βελία; ἡ τῆς μερίς πιστῶν μετὰ ἀπίστου; καὶ τίς συγκατάθεσις ναῦ Θεοῦ μετὰ εἰδωλῶν.» (Β΄ Κορ. 6,14-16) Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἔχω μία ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν Πατριάρχη μας.

«... Καθοδηγούμενοι ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο μας Πάπα Φραγκίσκο, ...».

«Διὰ τῶς «Ἀναγιγνῆσι»; Δὲν πηγαίνουν αὐτέσ οἱ ἐκφράσεις οικειότητας ἂνε μοι μακριά; «Πάπας»; Ἐποὶ τώρα ἀναγνωρίζου-με ἐπίσημα τὸν «σφετεριστὴ» (σύμφωνη μὲ τὸν Μητροπολίτη Πειραιῶς Σερραφεῖμ) τῆς ἕδρας τοῦ Ἁγ. Πέτρου τοῦ νό-μιμου Πάπα; «Καθοδηγούμενοι»; Μήπως ἔχομε ἤδη ἀποδεχθῆ ὑπὸ τὸν Πάπα ὡς τὸ πρῶτο (Primus), καὶ νὰ τὸν ἀκολου-θοῦμε ὡς ὄδηγο μῶς (ποιμένα); Ὅπως τοὺς ἀγαπᾶμε ὄλους, ὅπως ὁ Κύριος μας ἐντέλλει, καὶ προσευχομαστέ ὁ καθένας νὰ ἔρθε σὲ γνώση τῆς ἀλήθειας, καὶ εἶη νὰ σωθεῖ. Ἄλλα δὲν θὰ πρέπει νὰ παράσχομε στοὺς ἐτεροδόξους (αἰρετικούς καὶ σχισματικούς Χριστιανούς) φρούδες ἐλπίδες ὅτι τὸ νὰ εἶσαι σὲ αἵρεση καὶ σχίσμα (ὅπως εἶναι), καὶ μὲ τὸ νὰ εὐρισκονται ἀποκομμένοι ἀπὸ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ (ὅπως εἶναι) δὲν ἔχει ση-μασία. Ἀν ἀποτύχομε νὰ τοὺς ἐσαγγελίσουμε τότε ἀποτυ-χνόμενος στὴν ἀποστολή μας.

«... Σὲ μία συνάντησιν καὶ σὲ μία κοινῇ δέσμευσῃ –παράδετοντας τὴν Ὁρθόδοξὴ Θεία Λειτουργία- ὑπέρ τῆς ἁνωδεν εἰρήνης» καὶ «ὑπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σῦμπαντος κόσμου». Ἀρμῶεῖ ἰδιαιτέρως ἐπὶ αὐτῇ τῇ διεθνῆς ἐκδήλωσιν φιλοενοεῖναι ἀπὸ τὴν ἐπισκοπὴ τῆς Ἀσσίης, τὴν οικογένεια τῶν Φραγκισκανῶν καὶ τοὺς ἀγαπητούς μας φίλους τῆς κοι-νοτήτος τοῦ Ἁγίου Ἀγιδίου...».

Οἱ ἀκόλουθες λέξεις γραμμένες ἀπὸ τὸν ὁσιο Γέροντα Ἅγιο Παῖσιο τὸν Ἀγιορείτη γιὰ τὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα ἰσχυρῶν

Ὁ Φρασιολόγος καὶ ὁ χριστιανὸς πολίτης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

νὰ προωθῶσουν εἰς τὴν πατρίδα μας εἰς τὸ ὄνομα τῆς δημοκρατίας, καθὼς τὰ ἀντίθετα σχέδια τοῦ ἐπιχειροῦν νὰ ὠλοποι-ήσουν ὑποσκελίζουν καὶ προσβάλλουν ἀκόμη καὶ τὸν τόπον ποὺ ἐγέννησε τὴν δημοκρατίαν.

Πληροφοροῦμεθα ἀπὸ τὸ σύμφωνη ὅπ στρατηγὸν ἐν-νοῦν ὅσοι εἶναι περιουσιᾶν ὅχι μικροτέρων ἀπὸ ἐκατὸ μίλι-κα καὶ παιδιὰ γνήσια ἀπὸ νόμιμον γυναικῆ καὶ μεγαλύτερα τῶν δέκα ἐτάων. Εἰς τὰ κριτήρια λοιπὸν ἐπίθετο καὶ τὸ ζήτημα τοῦ νομίμου γάμου. Ἰσως τοῦδε ἐξυμπεριτοσε ἐθνοφυλετικῶς λό-γους, ὅμως ἂν καὶ ζήτημα σωφροσύνης καὶ συνέσεως, τῶν ἀπασινοῦνται διὰ δημόσια ἀξίωματα. Ἀντιθέτως σήμερον δὲν ἐλλείπουν τὰ δημόσια πρόσωπα ποὺ ἀκολουθοῦνται ἀπὸ δημόσια ἀκάνδαια...

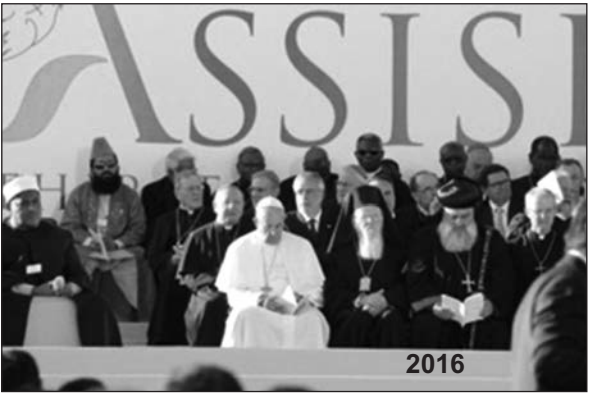
Εἰς ἄλλων σημείων ὁμιλεῖ διὰ τὴν μέριμνα τοῦ Σόλωνος. Ὁ Σόλων καθήργησε τὰ ἰδιωτικά καὶ δημόσια χρῆμ ἐπὶ τὴν οἰοσά-χθεον, ἐνῶ ὥρισε οἰ νόμοι νὰ ἰσχύουν ἀμετάβλητοι διὰ ἐκατὸ ἐπὶ. Μάλιστα, προκειμένου νὰ μὴ ἀπασινοῦν ἀπὸ αὐτὸν συνε-χῶς ἀναθεωροῦνται τῶν νόμων ἐπιτάξεις εἰς τὴν Ἀγνυπτον διαφημιζῶν ὅπ δὲν θὰ ἐπιτραπῆ πρὶν παρελθόντων δέκα χρό-νια καὶ ὡς σχολιάζει ὁ Ἀριστοτέλης «πρότιμονε νὰ γίνῃ ἐχθρὸς καὶ μὲ τὴς δύο (μεριεὺς τῶν εὐγενῶν καὶ τοῦ δήμου) σφόνδετας εἶη τὴν πατρίδα καὶ νομοθετηνῶς ἄρισται». Πίσως φρασὶ οἱ πολιτικοὶ μὲ μὴ φροβούμενοι τὸν Θεὸν ψηφίζου-ν νόμους ἢ φέρουσι συνεχῶς προπολογίας εἰς τὴν Βουλὴν ὄχι διὰ νὰ ἀνακουφίσουν τοὺς ἀδυνάτους καὶ τὸ γενικὸν καλόν, ἀλλὰ διὰ νὰ προωθῶσουν ἐπιχειρηματικά συμφέροντα ἢ συμφέ-ροντα «μεσιονήτων» ποὺ ἐπιθῶνται νὰ συμβιώνουν...

Ἀναφέρῃ ἐπίσης ὁ Ἀριστοτέλης ἓνα περιστατικὸν μὲ τὸν τύραννον Πεισιστράταν. Εἰς μίαν περιοδοῖαν τοῦ εἰς τὸν ὕμνητον, ὅταν εἶδε κάποιον νὰ σκάπητι εἰς ἐδαφος τελείως πετρώδες, ἀτόρητος καὶ διετάξῃ τὸν ὑπὸπρῆτον τοῦ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί προῖον παράγεται ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον. Ὁ γε-ωργὸς ἀπήνησεν «ὅλα τὰ καλά καὶ τὰ ψυχρὰ καὶ ἀπὸ αὐτὰ ὄμως τὰ κακά καὶ τὰ ψυχρὰ χραιδεῖται νὰ δίνω στὸν Πεισι-στρατὸ τὴν δεκάτην» χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅπ ἐκείνος εἶτο παράων. Ὁ Πεισιστράτης ἐξέτιμονε τὴν παρηρησίαν καὶ τὴν φιλεργίαν τοῦ ἀνδρός καὶ τὸν ἀπήλασε ἀπὸ τὸν φόρον ὀρίων τὸν τό-πον ὡς ἀφορολόγητον. Δυστυχῶς οἱ γνήται πολιτικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ σήμερον δὲν ἀφουγκραζονται τὸν λαὸν καὶ τὸ ποίμνιον μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ ἐκπιάται ἢ παρρησία, ἀλλὰ νὰ περισσεῦῃ ἡ τυραννία...

Ὁ πρῶτος ὁ Περικλῆς ἔδωκε μιθῶν εἰς τοὺς δικαστάς ὡς ἀντιστάθμισμα τῆς εὐπορίας τοῦ λαοῦ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κί-

ἐπίσης καὶ σὲ αὐτὴ τὴν περιπτώσιν:

«Τὰ γραπτά μου δὲν εἶναι τίποτα περισσότερο ἀπὸ μία ἐκφρασι τοῦ θαθέως πόνου μου γιὰ τὴ γραμμῆ καὶ, δυστυχῶς, τὴν κοσμικὴ ἀγάπη τοῦ πατέρα μας κ. Ἀθηνῶνας.»Ὅπως φαίνεται, ἀγά-πησε μὴ ἄλλη γυναικῆ, ποὺ εἶναι σύζυγρον, ποὺ ὀνομαζεται Παπικὴ Ἐκκλησία», ἐπειδὴ ἡ Ὁρθόδο-ξη Μητέρα μας δὲν τὸν ἐντυπωσιάζει, γιὰτὶ εἶναι πολὺ σεμνῆ... Μὲ μία τέτοια σχεδὸν κοσμικὴ ἀγά-πη ὁ Πατριάρχης μας φράνει εἰς τὴν Ρώμη. Καὶ ἐνῶ ὁ

ἴδιος θὰ ἐπρεπε νὰ δεῖξει τὴν ἀγάπη πρῶτα σὲ μᾶς τὰ παιδιὰ του καὶ πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησία μας, δυστυχῶς, ἐστειλε τὴν ἀγάπη του πολὺ μα-κριά. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ παρηγορήσει ὄλα τὰ κοσμικὰ παιδιὰ του ποὺ ἄγαπουν τὸν κόσμο καὶ ἔχουν αὐτὴ τὴν κοσμικὴ ἀγάπη, ἀλλὰ νὰ σκανδα-λίσει ὄλους ἐμᾶς, τὰ παιδιὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, μι-κροὺς καὶ μεγάλους, ποὺ ἔχουν φόβο Θεοῦ...».

Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος εἶναι ἓνας πιστὸς ἀκόλουθος τρυ προκατόχου του, τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, ὁ ὁποῖος εἶναι τρελὰ ἐρωτευμένος μὲ «τὴν μεγάλη πόρνη» (Αποκάλυ-ψη 17,1), κολυμπώντας μαζί της στὴ λάσπη.

«... Ἐχομε πρόσφατα γίνεῖ μάρτυρες αὐτῆς τῆς θαδίας ἐπιθυμίας νὰ θεραπευεῖ ἡ ἀνθρώπινη κοι-νοτήτῃ μας καὶ νὰ προστατενεῖ ὁ πλανήτης μας, ὅταν ὁ κόσμος θρήνησε τὴν ἀπώλεια τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὁμορφιάς στὸ σεισμὸ ποὺ ἐπλήξε τὴν κεντρικὴ Ἱταλία. Ἀναγνωρίζουμε, λοιπόν, ὅτι ἡ εἰρήνη εἶναι κατὰ τὸ ὁποῖο λαχταροῦμε μὲ μεγάλο πάθος καὶ μεγάλο πόνο...».

Ὁ Κύριος εἶπε, «Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δι-δωμι ὑμῖν» οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν»(Κατὰ Ἰωάννην 14,27) Τὸ ἀήμια μὺς κατὰ τῆς ἀκολου-θίας μας (ἀναφέρθηκε παραπάνω ἀπὸ τὸν Πατριάρχη) εἶναι νὰ λάβωμε «τὴν ἄνωθεν εἰρήνην». Ἡ εἰρήνη εἶναι μία ἐγγύστη τοῦ μᾶς δινεται ἀπὸ τὸν Χριστὸ, ἡ ὁποία πηγαίνει ἀπὸ τὴν πίσ-τη καὶ τὴν ἐλπίδα μὺς σ’ Ἄυτὸν καὶ σπὶς ὑποσχέσεις Του. «ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βραβεῖτω ἐν τῆς καρδίας ὑμῶν, εἰς ἣν καὶ ἐκλήθητε ἐν ἐνὶ σώματι» (Κολ 3,15). Ὁστόσο, ἡ εἰρήνη τὴν ὁποία ὁ Πατριάρχης ἐπιδιώκει διακίνας εἶναι μία κοσμικὴ εἰρή-νη. Ἀντὶ νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του στὸν οὐρανὸν, γιὰ νὰ ἀναζητήσῃ «τὴν ἄνωθεν εἰρήνην», τοὺς κρατεῖ στὴ γῆ, καὶ μαζί με «πὶς θρησκείες ποὺ ἐργάζονται καὶ πορεύονται μαζί πρὸς τὴν παγκόσμια εἰρήνην», προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ γνήνη εἰρήνη μὲ ἀνθρώπινα μέσα, στρέφων τὰ νῦτα του πρὸς τὸν «ἄρχοντα τῆς εἰρήνης» (Ἦα, 9.6).

«... Πολλοὶ ἀπὸ εἰσᾶς αἰγούρα γνωρίζουν πὼς τὰ τελευτάια 50 χρόνια ἔχουν ἀναληφθεῖ κάποια ἀξιοσημείωτα θέματα πρὸς τὴν κατεῦθυνση τῆς συμφιλίωσης μεταξὺ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλη-σίας καὶ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν...».

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρῶτὴ ἀπὸ τῆς ὄχι λιγότερες ἀπὸ τέσσερις φορές ποὺ χρησιμοποιεῖται ἡ λέξη «συμφιλίωση» σὲ αὐτὴ τὴν σύντομη δήλωσιν. Δυστυχῶς, τὰ μέτρα ποὺ ἔχουν ληφθεῖ πρὸς τὴν κατεῦθυνση τῆς συμφιλίωσης εἶναι σὲ λάθος κατεῦ-θυνση. Ἐξέρετε τί ἐννοεῖ ὁ Πατριάρχης μας, ὅταν λέει συμφι-λίωση; Τὴν ἐννοεῖ ὡς «ἐνόηττα ἐν τῇ ποικιλία». Ὑπάρχει μόνο μία ὁδὸς γιὰ τὴ συμφιλίωση: οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ ὄλοι οἱ ἐτεροδόξοι νὰ ἐπανενηχῶνθον στὴν Ὁρθόδοξη (ἀληθινή) Ἐκκλησία. Ὁ Πατριάρχης μας δὲν ἔχει κάνει οὔτε ἓνα βῆμα, γιὰ νὰ τοὺς ἐνθάρρουν νὰ κινήσων πρὸς αὐτὴ τὴν κατευθύν-ση. Ἀντιθέτως, λέει στοὺς Ρωμαιοκαθολικούς «ἀδελφοὺς» του, ὅπ εἶναι μία χαρὰ ἐκεῖ ποὺ εἶναι, μὲ τὸν τρόπο ποὺ εἶναι, καὶ ὅπ οἱ δογματικῆς διαφορᾶς εἶναι «παρρησιόσιες».

«... Ὅφειλομε τὴν ἀρχὴ στοὺς πάπες Ἰωάννη ΧΧΙΙΙ καὶ Παῦλο VΙ, καθὼς καὶ στοὺς προκατό-χους μας, Οἰκουμενικούς Πατριάρχες Ἀθηνῶνα καὶ Δημήτριου. Τὸ δράμα τοῦς ὑπενδύμιζεῖ σὲ ὄλους μας τὴν ἐπιχείουσα παραινέση τοῦ Κυρίου στοὺς μαθητές του στὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, ᾧἸνα πάντες ἐν ὄαιν» (ut unum sint) ...».

Διόρθωση. Παναγιώτα: Δὲν εἶναι μία «ἐπιείγουσα παραι-νεση» τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ἐνθερμὸ ἀμῆρας πρὸς τὸν Πατέρα Του. Παρακαλῶ, ἐξανδαρισθε τὰ λόγια του: «ἔγω περὶ αὐτῶν (τῶν Μαθητῶν) ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ ἀλλὰ περὶ ὡς δεδωκάς μοι... πῆρσον αὐτοὺς ἐν τῷ ὄνοματί σου... ἵνα ὦσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς»(Ἰωάννης 17,9.11). Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς προσευχεῖται γιὰ τοὺς μαθητές Του, ὡστε νὰ «παρα-ρῆινουν ἐνωμένοι» (καθηγητῆς Π. Τρεμπάλας), ὡστε νὰ διατη-ρήσουν τὴν ἐνοήττα ποὺ ἤδη ἔχουν – ὄχι νὰ προσπαθήσουν νὰ ἐπιτύχουν μία ἐνοήττα ποὺ δὲν ἔχουν. Ἡ ἐνοήττα γιὰ τὴν ὁποία προσευχήθηκε εἶναι ἐνοήττα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγά-

πῆς. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέει, «Εἰρήνην τοῖς ἀδελφοῖς καὶ ἀγάπη μετὰ πίστεως ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χρι-στοῦ» (Ἐφεσ. 6,23).

«...Ὅστόσο, ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη συμφιλίωση, ἡ ἐνόηττα δράσης, ἡ ὁποία ἀφορᾷ στὰ δεινὰ ποὺ βλέπομε γύρω μας στὸν κόσμο...».

Ἐδῶ ἐγκρατεῖ ἡ μεγάλη ἀποστασία. ἐδῶ πρόκειται γιὰ μία ρι-ζικὴ ἀναχώρησι ἀπὸ τὴν Παρῶδοση τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Πα-τριάρχης ἔξυπνα ἐπινόησε ἓνα ἄλλο ὄδιο συμφιλίωσης. Μία συμφιλίωση ποὺ δὲν βασίζεται στὴν πίστη, ἀλλὰ σπὴ δράση. Δυστυχῶς, αὐτὴ ἡ ἄλλη ἐνόηττα εἶναι ἓνα ἀνθρώπινον κατα-σκεύασμα, τὸ ὁποῖο ὄσο εὐγενές καὶ ἂν εἶναι δὲν ἀποτελεῖ τὴν κύρια ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ μία ἀπόκλιση καὶ μία ἀναχώρησι ἀπὸ τὴν ἐνοήττα καὶ τὴ συμφιλίωση ποὺ ὁ Χριστὸς ἤρθε νὰ μᾶς φέρῃ: "τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ τοῦ κα-ταλάξαντος ἡμᾶς ἐαυτοὶ δια Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ δότος ἡμῖν τὴν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς, ὡς ἐπὶ Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κό-σμον καταλάσσωσιν ἐαυτῶ... καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς." Ὑπὲρ Χριστοῦ οὖν πρεσβεῦομεν...»(Β΄ Κορ. 5,18-20). Αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ κορυφαία μας προτεραι-ότητα, καὶ ἰδιαιτέρα ἡ κορυφαία προτεραιότητα τῆς Α.Θ.Π.. Αὐτὴ ἡ «ἄλλη συμφιλίωση», ἡ «ἐνόηττα δράσης» ποὺ ἐπιδιώ-κει, ἀποτελεῖ τὴ μεγαλύτερη ἀπειλή γιὰ τοὺς πιστούς, ἐπειδὴ παρακμῖται πρὸς τὴν ἀλήθεια (ποὺ εἶναι ὁ Χριστὸς), ἐνεργώντας σὲ καθαρὰ ἀνθρώπινον ἐπίπεδο. Θὰ πρέπει ὁ ἴδιος νὰ ἐξετάσει τὸν ἐαυτό του, ἂν ἀσκεῖ πιστὰ αὐτὸ τὸ ὑπόπρηγμα, αὐτὴ τὴ διακονία - ἂν αὐτὸς εἶναι ἓνας ἀληθινὸς πρεσβεῖτης γιὰ τὸν Κύριο ἢ προδότης Του.

«... Πράγματι, ἡ ἀρχὴ στὴν ὁποία βασιζεται ἡ ἀνοικτότητα καὶ ὁ διάλογος εἶναι διὰ ὄλα τὰ ἀνθρώπινα ὄντα, στὸ τέλος, ἀντιμετωπίζουν τῆς ἴδιες προκλήσεις. Ὁ διάλογος αὐτὸς σφύρει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ διαφοροτικῆς θρησκείας καὶ πολι-τισμοῦ ἐξῶ ἀπὸ τὴν ἀπομόνωση, προετοιμάζον-τας τοὺς γιὰ τὴ συνύπαρξῃ καὶ τὴ σχέση ἀμοιβαί-ου σεβασμοῦ...».

Ἐποῖ, ἡ «Μεγάλη Ἀποστολή» («πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς ἐν τῷ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντας αὐτοὺς τη-ρεῖν πάντα ὅσα ἐνετείλαμι ὑμῖν»(Κατὰ Ματθαῖον 28,19-20)) περιθρωπιστοεῖται καὶ ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὴν «αρχή», «ὄλα τὰ ἀνθρώπινα ὄντα ἀνημετωπίζονται τῆς ἴδιες προκλήσεις». Τὸ «κάνετε μαθητές» ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὴ φράση «κοιμωβιάς σεβασμοῦ». «στὸ τέλος» ὁ θρησκείες δὲν ἔχουν καμία οὐσια-στικὴ διαφορὰ - συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλη-σία. Ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία ποὺ ἱδρῦσε ὁ Κύριος ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὴν πίστη σὲ μία «νέα ἀνθρωπότητα», σὲ μία Νέα Παγ-κόσμια Τάξη, ποὺ προωθεῖται ἀπὸ τὸν καθοδηγητὸ τοῦ Πα-τριάρχου, τὸν Πάπα Φραγκίσκο (31η Ἰουλίου 2016, ὁμιλία στὴν Παγκόσμια Ἡμέρα Νεολαίας). Καὶ γιὰ τοὺς δύο, ἡ μὴ βριση-θερία εἶναι τὸ ἴδιο τὴν ἄλλη. Τὸ νὰ παραμένει κανεῖς στα-θερὸς στὴν πίστη ὁ Πατριάρχης τὸ ἀποκαλεῖ «ἀπομόνωση». Εἶναι φοβερὸ νὰ θυσιαστοῦμε τὴν πίστη μας στὸν Χριστὸ τὸν ἀληθῖνο Θεὸ μὰς στὸν κοσμικὸ βωμὸ τῆς ψευδο-θρησκείας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ συγκρητισμοῦ.

«... Ἀὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ἡ Ἅγία καὶ Μεγάλὴ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δήλωσε στὸ τελικὸ μῆνυμᾶ τῆς: Ἐνας νηφάλιος διαθρησκευ-τικὸς διάλογος συμβάλλει εἰς τὴ προώθησι τῆς ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς συμ-φιλίωσης». Καὶ ἡ ἐγκύκλιος τῆς Συνόδου ἦταν ἀκόμη πολὺ συγκεκριμένη: «Καλοῦμε συνεπέως ὄλους... ἀνεξάρτητα ἀπὸ τῆς θρησκευτικῆς πεποι-θῆεις τους... νὰ ἐργαστοῦν γιὰ τὴ συμφιλίωση καὶ τὸ σεβασμὸ τῶν ἀνθρώπωνιν δικαιωμάτων, πρῶτα ἀπ ὄλα γιὰ τὴν προστασία τοῦ θεῖου δώρου τῆς ζωῆς. Ὁ πόλεμος καὶ ἡ αἱματοχυσία πρέπει νὰ στα-ματήσουν, καὶ πρέπει νὰ ἐπικυρτῆσῃ ἡ δικαιοσύ-νη, ἔτσι ὡστε ἡ εἰρήνη νὰ μορεῖ νὰ ἀποκατασ-θεῖ...».

Εἰρήνη καὶ εἰρήνη καὶ εἰρήνη, ξανά καὶ ξανά. Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ εἰρήνη; Εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὴν ἀλήθεια: ὁ Χριστὸς, «ὸ Κύριος τῆς εἰρήνης» (Β΄ Θεσ 3,16). Ὁ Κύριος μίλησε ξεκάθαρα: "ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἅν ἐν ἐμοὶ ἰρήνην ἔχητε" (Κατὰ Ἰωάννην 16,33) Ναὶ σ' Ἄυτον καὶ σὲ κανένα καὶ σὲ τίποτα ἄλλο. «Εἰρή-νην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν»(Κατὰ Ἰωάννην 14,27) Μὲ κά-θε εἰλικρίνεια, τινος τὴν εἰρήνην ἐπιδιώκει ὁ Πατριάρχης Βαρ-θολομαῖος, τὸν Χριστὸ ἢ τοῦ κόσμου; Ἄς ἐπισημάνομε τὴν νηφάλια ἀλήθεια, ὅπ ὁ Πατριάρχης καὶ ἡ ψευδο-συνὸδος τοῦ ἀποδέχθηκε ἄλλες «ετεροδόξες ἐκκλησίες», ὡς ἂν ὁ Κύριος ἔχει ἱδρῦσει ἄλλες ἐκκλησίες, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Μία

